

sent, inden dette kommer frem, og det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til at lade Statsbanefunktionærerne vente, indtil det ærede Medlem faar fremmet alle de andre Lønningsforslag, som han ønsker fremmede.

Ahlefeldt-Laurvig: Jeg tror, det gaar det ærede Medlem (Lunn) her, som det gik Manden i Tventyret, der ikke kunde lide Degne. Det ærede Medlem kan aabenbart ikke lide Jærnbaner. Naar vi komme ind paa Jærnbaner, er han saa ivrig, at han endog saa, da jeg kom med den ubetydelige Bemærkning, at jeg glædede mig over at kunne udtale, at jeg var tilfreds med den Opførsel, man i Almindelighed møder fra Jærnbanepersonalets Side, sagde, at der var ingen Grund for mig til at udtale mig saaledes, da det ærede Medlem ikke havde udtalt sig derimod. I det hele taget er der jo dog andre Medlemmer, der have Forstand paa Jærnbaner end det ærede Medlem, og det var kun en almindelig Bemærkning, jeg kom med. Naar det ærede Medlem siger, at han har ikke talt om, at disse Lønningsforhøjelser vare for høje, tager det ærede Medlem fejl, thi første Gang, han havde Ordet, bemærkede han om første Lønningsklasse, 6,000 Kr., at Højesteretsassessorer og Amtmænd ikke havde mere. Det maa være Meningen heraf, at naar de andre ikke have mere, er der ingen Grund til, at disse skulde have saa meget. Saaledes forstod jeg det, og enhver maa have forstaaet det saaledes, at det ærede Medlem ikke ønsker Lønningsforhøjelse i disse Klasser.

Knudsen: Jeg har kun begæret Ordet for at fremkomme med nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af den ærede Ministers Udtalelser. Jeg tror ikke, det er korrekt, naar man sammenligner Banearbejdernes Forhold med almindelige Landarbejdernes Forhold. Af to Grunde: for det første er det Arbejde, som Banearbejderne maa udføre, af ganske anden Bestaendighed end det, Landarbejderne maa udføre, og dernæst er vistnok alle Mennesker i Vandet enige om at beklage, at Landarbejderne have for ringe Løn for deres Arbejde. Jeg tror ikke, at man skal sammenligne Banearbejdernes Forhold med disse Folks Forhold, hvis Arbejde slet ikke passer dertil, og om hvem alle ere enige, at de ere meget daarlig og slet lønede. Jeg tror derimod snarere, man maa sammenligne dem med de Folk, der ere ansatte ved Anlæg af Jærnbaner og lignende Jordarbejder, og de have ganske sikkert som Regel en betydelig højere Arbejds-løn hos de private Entreprenører end den, Staten byder

dem for det efter min Mening lignende Arbejde. Saa ansførte den højtærede Minister, at de Kraav, jeg havde stillet, vilde føre til meget høje og svimlende Summer, som der ikke kunde være Tale om at gaa til. Jeg er ikke i Stand til, da jeg ikke kender Antallet af Funktionærer og heller ikke deres Aldersklasser, at anstille nogen Beregning om, hvor meget det vilde beløbe sig til, hvis man skulde opfylde de Ønsker, jeg havde udtalt, men naar jeg ser hen til, at de Lønningsforandringer, den ærede Minister har foreslaaet, inklusive de Forandringer i de højere Lønninger, som ogsaa ere foreslaaede, kun andrage 207,000 Kr., tror jeg, at man uden at komme op til meget høje Summer vil kunne gaa betydeligt videre med Hensyn til Lønningsforbedringer end den højtærede Minister.

Jeg skal sluttelig gøre en kort Bemærkning til det ærede 5te Medlem for 2den Kredts (Lunn). Jeg skal ikke komme ind paa de mange Udtalelser, det ærede Medlem kom frem med, og som kunde give mig Anledning til at sige adskilligt, men kun paa en enkelt Ting. Det ærede Medlem gjorde, saa vidt jeg forstod ham, Indsigelse mod, at jeg havde brugt Ordet „forloren“ med Hensyn til hans Interesser for forskellige Arbejdere i andre Forhold, og mente, at det var ganske uretrettiget fra min Side at fremkomme med dette. Jeg finder ingen som helst Anledning til at modificere dette mit Udtryk navnlig over for det ærede Medlem, og jeg skal give et Eksempel fra i Dag paa, hvorledes han tillader sig at optræde, naar han optræder over for andre. Det ærede Medlem omtalte en Bestemmelse, som staar i § 17, Litra m., og som gaar ud paa, at naar nogen af Statsbanernes Personale efter 10 Aars uafbrudt Tjeneste afsteddiges paa Grund af Misligheder, som ikke medføre Stillingsforbrydelse, men dog svækker den for Stillingen nødvendige Agtelse eller Tillid, bestemmes hans Pension ved de aarlige Finanslove. Denne Bestemmelse kunde det ærede Medlem ikke lide og i Forbindelse hermed betegnede han det, som her staar betegnet som Fejl eller Misligheder, som noget, der i det ærede Medlems Dine ikke kunde være noget mindre end „Slyngelstreger“, som Arbejderne gjorde sig skyldige i. Der kan jo være Tale om Uuelighed eller mange andre forskellige Forhold, men i det ærede Medlems Dine kan det ikke være noget mindre end „Slyngelstreger“. Saadanne Udtalelser angaaende den Slags Forhold over for Folk, der ikke kunne være her til Stede og give Svar paa Tiltale, finder jeg det ikke rigtig at fremsætte.